

I. felvonás

A Sith háborúja

8. fejezet

A kellő bizalom

A Felucia sosem rendelkezett nagy jelentőséggel – mielőtt ideküldtek, csak annyit tudtam róla, hogy itt halt meg Aayla Secura. Gyerekként nem tudtam megmagyarázni, hogy miért, de a Régi Rend számtalan lovagja és mestere közül az ő nevét és történetét minden probléma nélkül meg tudtam jegyezni. Mára már rájöttem, hogy ő jelentette számomra a másik ént, azt a személyt, aki akár én is lehettem volna, ha nem születek bele az Egy Sith-be.

Mai ésszel hiába hittem teljesen másban, mint ő, tudtam, hogy egy egyén vélekedését éppúgy meghatározzák a vele történetek, mint az esze. Ha hároméves koromban a Templomba kerülök, ma már ízig-veéig jedi lennék, amivel egy sokkal jobb élet jutott volna nekem, mint az a rémálom, amiben eddig részesültem. Azonban nekem csak a fájdalom, a félelem és a harag ördögi háromszöge jutott, nincs lehetőségem arra, hogy kitörjek belőle – és talán soha nem is lesz. Az egyetlen lehetőségem az, hogy túléljek, bárhogy, bármi áron, egészen addig, ameddig csak lehetséges. Mert hiába vágytam a halált, hiába vártam rá, a félelmem nem engedte, hogy eldobjam magamtól azt a szenvedést, amit rám rótt a puszta létezőm. Pedig olyan egyszerű lenne már meghalnom: az elmehid miatt veszélyt jelentek Trianra, aki abban a pillanatban véget vetne az életemnek, amikor már nem próbálom a testemmel meggyőzni az ellenkezőjéről... Mégsem tehetek mást. Túl sok a félelem, túl sok a fájdalom... Túl sok a harag bennem. Ezért irigylem Aaylát, neki nem kellett szembenéznie azzal a rémálommal, amivel egész életemben küzdenem kellett. Sőt mi több, ő el sem tudja képzelni, meg sem tudja érteni, hogy miért küzdök az életemért, amikor már nem kívánok mást a halálnál. Ezt csak egy sith foghatja fel.

Ahogy az is egyedül a magamfajta érhetik meg, hogy mekkora jelentősége van a hatalomnak, annak az ábrádnak, hogy egy napon véget ér az örök szenvedés, és csak a jó dolgok maradnak. Egyedül a hatalom kiteljesedése marad majd, a másik élete és halála feletti uralom, aminek a legjobb demonstrációja az, hogy véget vetsz a létezésének. Számunkra ez jelenti a legnagyobb örömet, ami van, hiszen ez a hatalom jele, az pedig a szabadság jele, ami egyet jelent azzal, hogy véget ér a kín. De mégis mekkora hatalmam lehet egy rylothi-i képviselőként?

Vagyonosnak számítottam, sokkal több erő összpontosult a kezemben, mint bárkinek, akivel összefuthattam a mindennapokban, azonban hiányzott a kiteljesedés: nem bánthattam másokat. Sőt a mesteremnek köszönhetően nemcsak olyan dolgokkal kellett töltenem az időmet, amiben nem lelhettem örömet, de bizonyos időközönként el kellett látogatnom hozzá, hogy egy-egy bűnös éjszakán meggyőzzem őt arról, hogy még nem jött el az ideje annak, hogy ne szenvedjek többet.

Ám ez nem a nyomasztó hétköznapiak közé tartozott, és még csak nem is a gyötrelmes estéket tarkította. Ugyanis ma megszűntem Micha Raeth lenni, a mai napon újra Darth Talon lehettem. Ma végre árthattam valakinek... Ez az érkezésemkor csak egy lehetséges végkifejletnek számított, ám egykori Kézként hamar szagot fogtam, és becserkészhettem a prédámat. A hatalmas, zöld virágok közt lapulva megláttam azt, akinek a megölésére érkeztem. Ebben a pillanatban már tudtam, hogy lesz még egy dolog, amit sosem fogok elfelejteni erről a világról:

Itt halt meg K'Kruhk.

Nehéz meglepni egy jedit, azonban, ha el tudod fedni a jelenlétedet, akkor csak az utolsó pillanatban jöhet rá, hogy mire készülsz – vagy talán még akkor sem. Lassan kézbe vettem a fénykardomat, felvettem az ugrópozíciót, aztán elrugaszkodtam a sáros talajról.

A tisztás közepén álló K'Kruhk nem láthatta, hogy mi van a háta mögött. Úgy suhantam felé a levegőben, hogy azt hittem, egyetlen vágással elintézhetem a küzdelmünket – ám az Erő még időben figyelmeztetett. A felém forduló whiphid kezében nem láttam fénykardot – mégsem nevezhettem fegyvertelennek.

Az Erő vad hullámai azonnal magukkal ragadtak, túl alacsonyan jártam ahhoz, hogy messzire repüljek, sőt néhány méter céltalan száguldás után már az érkezésen kellett gondolkodtam. A fénykardomat beleállítottam a sáros talajba, a penge úgy haladt benne, mint kés a vajban, ezért a talpammal is segítenem kellett fékezést. Mire megálltam, a növényzet peremére sodródtam, a méregdrága bőrcsizmámat vastag, bűzös sár borította – ami már önmagában is megindokolta volna K'Kruhk megölését, azonban az ösztöneim megálljt parancsoltak nekem. Nem voltam a teljesen biztos benne, de úgy tűnt, mintha éreztem volna egy harmadik jelenléte.

– Sejthettem volna, hogy te leszel az – törte meg a csendet a whiphid, a kezében már zöld fénykard égett.

Nem állt szándékomban csevegni, azért küldtek, hogy kézbesítsek egy üzenetet, semmi többet. Azonban a párbeszéd időt adhatott nekem arra, hogy meggyőződjek a harmadik személy létezéséről – avagy arról, hogy kijöttem a gyakorlatból.

– Ritka, hogy valaki előre kitalálja a hóhérja kilétét – vágtam rá tüzes tekintettel.

– Sith – rázta a fejét K'Kruhk. – Egyedül maradtál, és mégis, a fajtád utolsó tagjaként is kézzel-lábbal kapaszkodsz azokba a hazugságokba, amik egész életedben csak szenvedést okoztak neked.

Egyedül? – döbrentem meg legbelül. Még a mesterem sem gondolta volna, hogy a Triumvirátus ennyire túlbecsüli a malai mészárlás jelentőségét, de ez még inkább alátámasztja azt, hogy miért **nem** kellene a gögösek tudtára adnom, hogy még mindig itt vagyunk. Ha rajtam múlik, hagyom, hogy a whiphid hadd kutasson a fajtám után – semmit sem talált volna, ami talán arról is meggyőzhette a Rendet, hogy kihaltunk. Végtelenül egyszerűvé vált volna a tervünk – ámde, ha a mesterem máshogy gondolja, akkor muszáj lesz világgá kürtölnöm a hírünket...

Persze, ha a fajtám utolsó hírmondója lennék – tehát az égardta világon senki sem parancsolna nekem –, megszabadulnék mindentől, ami az Egy Sith-hez kötött, és új életet kezdenék egy nevesincs bolygón. Egy olyat, amiben megéri élni.

– Újra be fog köszönteni a Sith aranykora – feleltem. – Ha kell, én magam foglak levadászni benneteket. – Nem kívántam felfedni előtte, hogy még mindig több százan vagyunk. Ha sikerrel járok, K'Kruhk úgyszólván halott lesz, ha két darabban végzem, akkor javítok a mesterem hibáján – nekem pedig már mindegy lesz, hogy mennyire haragszik rám miatta.

– Az egyetlen dolog, ami ma véget ér, az a fajtád létezése – vágta rá K'Kruhk. – Méghozzá egyszer és mindenkorra. Két választásod van: harcolsz, és meghalsz, vagy pedig megadod magadat.

– Kétlem, hogy hitelt tudnál adni a szavadnak – mondtam haraggal a szívemben. Pedig szép lett volna... Jedinek lenni, Aaylaként élni. Nekik is megvoltak a maguk furcsaságai, mégis... Bármit megadtam volna azért, hogy kiszabadítsanak a csapdámból.

– Márpedig az utolsó élő sith-el kivételt tehetnénk – bizonygatta a whiphid. – Sokkal fényesebb győzelem lenne, mint a megölésed. Mindketten csak nyernék vele.

Logikailag hihetőnek hatott az ajánlat – egészen addig, amíg rá nem jönnek, hogy mégiscsak több van belőlünk, de ezt könnyen megelőzhettem volna azzal, hogy mindent elmondok, amit csak tudok. Szép ábránd volt... Ám az, aki túlságosan retteg a mesterétől ahhoz, hogy meghaljon, annak az átálláshoz sem lesz elég mersze. A félelmem megkötötte a kezemet, csak azt engedte lehetőségnek, hogy életre-halálra megküzdjek a Rend egyik legerősebb mesterével.

Már nem éreztem egy harmadik jelenlétet, még ha létezett is, akkor már messze járt innen. Semmi sem gátolhatta meg a második támadásomat.

Senki sem akar torokra menni egy két és fél méter magas whiphiddel, az általa képviselt brutális erővel szemben csak akkor győzhettem, ha a legjobbját hozom a magam taktikájának. Rohamot indítottam a whiphid felé, majd felugrottam, amikor már csak néhány lépésre jártam tőle.

A levegőben nem csak a fénykardomat tartottam gyilkolásra készen, ám az Erő is segítségül hívtam a küzdelmemhez. A sáros talajból méretes tömbök váltak ki alattam, amik egytől egyig K'Kruhk felé indultak. Nem számítottak túl szilárdnak, azonban a súlyuk komoly kinetikus erővel ruházta fel őket. Az ellenségemnek nem hagyhatta becsapódni őket, többet is félrelökött, mire rájött, hogy nem állíthatja meg mindet. Az egyik elől félreugrott, a hasára érkezett a lába helyett, amivel épp megfelelő pozícióba került ahhoz, hogy lesújtsak rá a levegőből – egyébként sem tarthattam magamat túl sokáig a magasban.

Egyenesen K'Kruhk hátára akartam érkezni, függőlegesen beleállítva a fénykardomat – azonban kifordult a vörös penge alól. Azonnal felegyenesedtem, a kardom könnyedén kiment a sárból, így még azelőtt folytathattam a támadást, hogy a whiphid lábra állhatott volna – gondoltam én. Mire elértem őt, a nagy, lomha élőlénynek látszó óriás már talpon volt, jelentős részt sárral borítva várta az újabb támadásomat.

Úgy tartották, minden férfit a lába között lehet igazán megfogni – ezzel én is egyet értettem. Tudva, hogy egy hagyományos frontális támadással a világon semmit sem érnék el, becsúsztam a bestia alá. A kardomat úgy fordítottam, hogy simán ketté tudjam vágni, azonban amikor már láttam, hogy útját fogja állni a zöld penge, kikapcsoltam a fegyveremet. Még K'Kruhk lába között haladtam, amikor újra aktiváltam. Pontosan ismertem a fegyverem bekapcsolási idejét, ezért biztos voltam benne, hogy egy halálos sérüléssel fogom gazdagítani az ellenségemet – csak a penge

kúszási ütemét felejtettem el belekalkulálni a kis trükkömbé. Csodával határos dolog történt: a vörös penge felvillant a whiphid lába között, és mire olyan hosszúra nyúlt volna, hogy ártsen neki, már túlhaladt a bűzös élőlény méretes hátsóján.

Éreztem, hogy a halálommal fog járni az, ha lejjebb viszem a pengét, átvágva az ellenségem testét – amit nem engedtek a láncaim. Csak a másik lehetőséget választhattam: a lehető leghamarabb elkezdtem felkelni a földről, és már guggolva elkezdtem távolodni a hátracsapó zöld fénykardtól – így is csak centiken múltott, hogy ne rontsa el a testemet a mesterem számára.

Mivel hátrányosabb helyzetbe kerültem a kelleténél, hátráltam néhány lépést, hogy tiszta lappal indulhasson meg a harmadik menet. Azt hittem, hogy ezúttal is én támadhatok, de mire felvettem a kellő pozíciót, a whiphid már felbőszült vadállatként rohant felém.

A zöld penge a nyakamat fenyegette, én kihajoltam előle, majd kontrázni kezdtem. Nem fűztem nagy reményeket a vállra mért kardcsapáshoz, viszont K'Kruhk éppen úgy hárította, ahogyan az nekem a leginkább megfelelt. Könnyedén le lehetett kötni a vízszintesen álló fénykardot, ezért nyugodtam elrugaszkozhattam a sárból.

A tervem egyszerű volt, és éppen ezért nagyszerű: az ugrás után átfordultam a whiphid felett, háttal érkeve neki. Ezután vártam egy tizedmásodpercet, hogy azt higgye, hibáztam, aztán hátraszegtem a kardomat. Nem éreztem, hogy a vörös penge húsba mart volna, ami önmagában még nem lett volna gond, ám a sajátomon kívül egyetlen erős entitás szenvedését sem éreztem – ez már megrémisztett.

Az erő-lökés még azelőtt elkapott, hogy kevésbé sebezhető helyzetbe kerülhettem volna. Reflexből a sárba állítottam a fénykardomat, azonban a penge beleakadt valamibe, amit már nem vágott túl egyszerűen. A sokktól, a tehetetlenségtől és döbbenettől nem tudtam reagálni a hirtelen támadt erőigényre. A markolat kifordult a kezemből, én pedig belebucskáztam a sárba.

Remek – bosszankodtam magamban, mert már nem létezett olyan pont a testemen, amit ne borított volna be a sár. Mivel még azt hittem, hogy ebből felállhatok, kis híján agyvérzést kaptam az idegtől, amikor a hátamra fordultam, és szembetaláltam magamat a whiphid pengéjével.

– Ha a te fajtádba tartoznék, már nem élnél – jelentette ki K'Kruhk. Már eléggé tépett az ideg ahhoz, hogy még ebben se értsek egyet vele... Eljött az ideje annak, hogy hasznát vegyem annak az átkozott elmehídnak. Használnom kellett az új képességeimet.

– Amivel megmentetted volna az életedet – szögeztem le, aztán felugrottam a földről, az Erővel a fénykardom után nyúlva. Mindketten tudtuk, hogy ezt – konvencionális módon – nem fogom megoldani, ahogyan azt is, hogy ez csak egyféleképpen érhet véget. Azonban teljesen más elképzelésünk akadt a végkifejlet felől.

Mint minden normális jedi tenné, K'Kruhk elkönnyvelte magában, hogy nincs mit tenni, és a mellkasomba állította a fénykardját – ami megakadt a bőrömben. Éreztem a penge iszonyatos forróságát, tudtam, hogy hiába halásztam ki ezt a képességet a

mesterem elméjéből, és hiába rendelkeztem még nála is több akaraterővel, egy másodperc, és a kard át fog menni a szívemen – de nem akadtam ennyi időt neki.

A kardom szinte azonnal elérte a markomat, már aktiválás közben belekezdtem az életemet megmentő mozdulatba. Ezúttal tökéletesen működött az időzítés, K'Kruhk karja fénykardostul hullott le a földre, én pedig azonnal mögé léptem, hogy a lábszárát is megkínáljam a vörös pengém tüzével. A whiphid térdre rogyott, nem maradt más hátra, mint lezárnom a küzdelmet.

Egyszerűen lefejezhettem volna a fájdalmát némán tűrő ellenségemet, azonban én más módszer mellett döntöttem. Rengeteget kivett belőlem az a félmásodperc, amíg dacolnom kellett a plazmával, ha nincs a céltudatosságom és az akaraterőm, akkor már rég összeestem volna. Ha nem akartam, hogy ez kevéssel K'Kruhk halála után következzen be, akkor pótolnom kellett a hiányzó erőt – méghozzá belőle.

Az elmehíd létesítése és a lézerrel szembeni ellenállás mellett egy harmadik ajándékot jelentett az életerő-elszívás képessége. A whiphid – a csonkítás ellenére is természetes – testét érő lila szikrák nem a fizikai valóját ártották, hanem magát a szellemét célozták. K'Kruhk továbbra sem ordított, csak fájdalmasan nyögött, ahogyan apránként kiszívtam belőle a megmaradt erejét, tovább gyarapítva az enyémet. Tudtam, hogy a végén én teljesen kipihentnek fogom érezni magamat, ő pedig nem lesz több egy üres váznál – és ez élvezettel töltött el.

Mindenki életében léteztek pillanatok, amikor mindenké dacára azt mondta, hogy megéri élnie. Mint számtalan alkalommal, ezúttal is rájöttem arra, hogy ez a beteg élvezet tartott engem a helyemen, ez jelentette azt a tényezőt, amiért még sosem lehetett elég bátorságom a halálra. Mert amikor már eldöntöttem volna, hogy mindent eldobjak magamról, valami – talán maga az Erő – mindig dobott nekem egy csontot, amit én mindennél nagyobb élvezettel rágtam el.

Ám ezúttal ez nem történhetett meg.

– Mester! – hallottam meg a háta mögül.

Egy alig tizenkettőnek tűnő kölyök rohant elő a növényzetből, a kezében szorongatott, sárga fénykardnak még a markolata is akkora volt, mint az alkarja. Nem csodáltam, hogy remegve tartotta – azt viszont már igen, hogy ennek ellenére igen bátran rohant felém. Túl bátran...

– Marle, ne! – ordított fel a félholtnak tűnő K'Kruhk. – Menekülj! Álcázd magad!

– Nem veheted el tőlem a mesterem! – ordította a fiú.

Haragos volt, több düh áradt belőle, mint bárkiben, akit az ő korában a Korribanon ismertem. Jó sith lett volna belőle, a fajtám egyik büszkesége... De ez nem történhetett meg. Én ölni jöttem, ha egy személyt, akkor egyet, ha kettőt, az még jobb.

Hagytam, hogy a fiú támadjon, a rézsútos kardcsapástól nem volt kedven elugrani, ezért kivédtem a fénykardommal. Azt hittem, hogy egy kontrázás, és vége, azonban a vállra mért kardcsapást megállította a sárga penge.

Nem rossz... – gondoltam magamban.

– Hagyd őt! Értem jöttél, nem érte! – ordította K'Kruhk. A kétségbeesésében megpróbált feltápáskodni a földről, de én egy mozdulattal visszarúgtam a képét a sárba.

A kilépésemet Marle egy potyalehetőségnek értelmezte. Az ő korosztályának még problémás döfő mozdulattal tört az életemre, mire én kifordultam a penge elől. Gondolkodás nélkül a tanítvány mellkasába állítottam a fénykardomat.

A szőke, borzos hajú, kerek arcú fiúcska azonnal összecsuklott. A kezéből kifordult a fénykardja, a fiatalos arcát lassan az élet utolsó szikrája is elhagyta. K'Kruhk állatként ordított, éreztem, hogy majd' beleőrült abba a fájdalomba, amit okoztam neki. Ez nem csak elégedettséggel töltött el, de éreztette velem, hogy ideje elvarrni az utolsó szálát is. Felemeltem a kardomat, hogy lesújtsak a whiphidre, ám nem vihettem azt véghez.

Állj! – szólalt meg a fejemben Trian. Én nem tudtam mire vélni a dolgot, de mivel én gyakorlatilag a rabszolgája voltam ennek a szadista, elmebeteg férfinak, ezért úgy döntöttem, hogy inkább kérdezek, ahelyett, hogy feleslegesen halálra ítéltetném magam.

Igen, mesterem? – erőltettem alázatot a gondolati hangzásba.

Mit csinálsz, te féleszű?! – felelte felháborodva a nagyúr.

Üzenetet küldök az ellenségnek, mesterem – vágtam rá nemes egyszerűséggel.

Édes jó Istenem, hogy... – káromkodott Trian, szerencsére nem maradt meg minden a fejemben, amit elmondott rólam. És szerinted mi lesz azzal az üzenettel, ha senki nincs, aki kézbesítené?

Életben hagyjam, mesterem? – kérdeztem csalódottan.

Szerinted? – vágta vissza a nagyúr.

Ahogy kívánod, mesterem – feleltem alázatosan. Megkaptam a kötelező csontomat, így csak enyhe mértékben éreztem magam rosszul amiatt, hogy csak a gyerekekkel végezhettem.

Kikapcsoltam a fénykardomat, aztán elsétáltam K'Kruhk mellett.

– Úgy tűnik, hogy az én fajtám is megkímél néha bizonyos személyeket – mondtam, miközben elértem a tisztás végét, és továtűntem a sűrű növényzetben.

– Hahó? Micha, mi van veled? – zökkenett ki a döbbenetből Blue. Elég sokáig bambulhattam a kapitányi székben, ha nemcsak feltűnt neki a dolog, de még szóvá is merte tenni.

– Semmi – feleltem. Ez tömören annyit tett, hogy minden. Az akkor történtek úgy hatottak rám, mintha most került volna sor rájuk. Tudtam, hogy az élet természetes velejáróját képezték a gyenge pillanatok, és azzal is tisztában voltam, hogy mi miért gondoltam akkor... Mégis úgy éreztem, mintha egy másik személy gondolatait hallom a fejemben.

Beleringattam magamat abba a hitbe, hogy a céljaim ugyanazok, egyedül az indítékok térnek el, de nem is tévedhettem volna nagyobbat. Minden, ami akar akartam mára már valóság lett. Kikerültem az Egy Sith-ből, jedi lettem, sőt a Mynock fedélzetén jobban éreztem magamat, mint bárhol a korábbi életemben. Mert ugyan megvoltak a maguk hibái, a fedélzeten lévők nem csak elfogadtak, de képesek a bajtársuknak nevezni. Ez már több, mint amit akkor reméltem.

Akkor mi a baj? Miért akarok eldobni magamtól mindent, amit akkor annyira el akartam érni? Miért ne hagyhatnám az egész leszámolást, és csak élhetném az életemet? Ha Trian megtudja, hogy már kint vagyok a képből – és kezd kifogyni a vérebekből –, akkor biztosan le fog mondani rólam... Már ha találok rá egy módot, hogy bezárjam a hidat. De akkor is: lehetséges.

– Biztos? – kérdezte aggódóan Delilah, mivel már megint elvesztett egy kis időre.

Erre nem adhattam semmitmondó választ, azzal csak tovább erősödne a gyanúja.

– Kétkedem benne, hogy minden rendben menne – mondtam. Gyorsan az órára pillantottam, alig indultak el egy hatvankét perce. Ez azt jelenti, hogy még a bázist is alig érhették el.

– Ez természetes – mosolyodott el Blue. Mindig ezt csinálta, amikor szembesült velem, hogy érző oldalam is van. – Én is mindig félttem az én hősömet.

– Hogy birkózol meg velem? – kérdeztem. Mivel eleve hazudtam, nem mutattam túl sok érdeklődést a téma kapcsán, de az már annál jobban lekötött, hogy eltereljem a figyelmet arról, hogy mekkora egy lelketlen hárpia voltam korábban, és milyen szívtelen szörnyetegként fejlődtem mára.

– Rosszabb helyzetbe is került már. Mindig ezt mondom magamnak, egészen addig, amíg el nem hiszem, hogy ez valamilyen úton-módon segíti a túlélését. Persze időbe telik.

– Nos, ha úgy vesszük – folytattam –, a Sith Templomot is túlélte.

Erre felneveltünk. Nem szántam tréfának, ahogyan biztos voltam benne, hogy ő sem vette annak, mégis mindkettőnknek nevetnie kellett. Ezt jelentené a barátság? Vagy ez csak a kezdetét jelentené egy ilyen kapcsolatnak? Nem lehettem nagy szakértő a témában, ám egy részem remélte, hogy szoros kapcsolat alakul ki köztünk.

– Azt mi is – tette hozzá Delilah. – Nem hittem volna, hogy azok után valaha is biztonságban fogom érezni magamat a közeledben. Úgy tűnik, félreismertem a sith-eket.

– Már nem tartozom közéjük – feleltem. Abban az értelmében igazat mondtam, hogy nem képeztem részét az Egy Sith-nek. Ám a lelkemet nem övezte más, mint sötétség, hiába képeztem hivatalosan a Rend részét.

– Csak rád kell nézni – vágta rá Blue. – De igaz... Te már nem vagy az a gonosz, zsarnok sith, aki csak a másik szenvedésén tud meglenni. Te inkább olyan kis barátságos sith vagy, Micha, aki csak azt bántja, aki minket is. – Ennek a jelentős részét elvettem, hiszen még mindig ölnöm kellett, egyszerűen csak tudtam, hogy nem járnék jól, ha ellenük fordulnék.

– Remélem, ma senkit sem kell majd – feleltem. Az egyik felem az ellenkezőjében reménykedett, viszont a logikus oldalam tudta, hogy pokolian nehéz lenne épen és sértetlenül kijuttatni őket a bázisról úgy, hogy közben Blue se sérüljön meg. Különös, de ez a részem bánta volna, ha bajuk esik.

– Nyugi, ő is sértetlenül szokott kimászni ezekből – felelte a zeltron. – Legalábbis mentális értelemben.

– Mármint Syn? – kérdeztem.

– Tudom, hogy miatta vagy ilyen – bólintott Blue.

– Úgy érted... – bizonytalanodtam el egy pillanatra. Eljött az ideje annak, hogy szembenézzek Trian sejtetésével. – Ő és én...? – Teljesen mindegy, hogy mennyire akartam tagadni, már azelőtt tudtam a választ, hogy elhangzott volna.

– Próbáltuk lebeszélni róla, de tudod, hogy milyen magányos szegény. Ezen az sem segített, hogy mi már hónapok óta jól megvagyunk Cade-el, és te is nagyon győzködted, szóval... – felelte enyhe mosoly kíséretében Blue. – Utána még ő sem vélte valami jó ötletnek, persze most már más a helyzet. Több van benned, mint amit első ránézésre leszűrnie rólad a zeltron, vagy éppen az ember.

– Szerinted működne? – kérdeztem döbbsen. Mivel nem ért több a nyilvánvalónál, a meglepetésemet nem az elhangzottak okozták, hanem az, amit éreztem. Örültem. Senkit sem öltem, vagy csonkítottam meg – de még nem is vertem félholtra –, mégis tiszta örömet éreztem. Ez mélyebbre ment annál, hogy meglett életem első *akart* alkalma, az a részem, ami barátságot akart Blue-val, Jariahtól már párkapcsolatot remélt. Remélt... *Meghibbantál, Micha?*

– Szerintem több, mint megfelelő partnerek lennétek – bólintott rá a zeltron. – Tudom, hogy néha nehezen török meg a jég. Nyugodtam szólj, ha azt akarod, hogy ő jöjjön el hozzád, ahogyan egyébként is mennie kellene a dolgoknak! Elintézem.

Én meg sem szólaltam.

– Tudom, ez egy nehéz döntés. Hagylak gondolkozni. – Azzal sarkon fordult, és elindult a másik irányba. – Lezuhanyozom, aztán megcsinálom a sminkem, hátha mégis eldurvulnak a dolgok. – Ennek nemcsak az értelmezését találtam nehéznek, de miután találtam benne valamiféle logikai vonatkozást, azt kívántam, hogy bár' ne hallottam volna. Ami felvetette, hogy minek mondta egyáltalán... Ebbe inkább nem gondoltam bele.

Amíg Delilah szépítkezett a birodalmi rohamosztagosoknak, folytatódott az emlékekkel kezdődő vívódás. Mert hiába tudtam, hogy mit akartam akkor, és hogy most mit szeretnék elérni, nem tudtam eldönteni, hogy mi változott... És még ennél is fontosabbnak találtam azt, hogy mit tegyek ennek a hatására.

Vajon mit tenne Aayla? Mindketten jedik voltunk, mindkettőnknek döntenünk kellett már a jó és a rossz között. Választanunk kellett a helyes cselekedet és aközött, amit a szívünk diktált a lelkünk mások elől elfedett, sötét részében. Ő a helyes cselekedet választotta, félresöpörte az álmait és a vágyait a többség érdeke által vezetve. Ám az igazság az, hogy bármennyire is vált példaképpé a jedik körében, bármennyivel jobb és hosszabb jövőnek nézett elébe, mint a sajátom, alig három évvel lehetett idősebb nálam, amikor agyonlőtték a saját katonái. Én is meghalhatok, bárhogyan is döntök, legyen az várt, vagy egy teljesen váratlan helyzet, úgy elkaphat a vég, hogy csak lesek. A kérdés csak az, hogy abban a néhány röpké pillanatban, amíg a testem már nem több egy élettelen, hasztalan dolognál, ám az agyam még nem adta fel a létezésem utolsó, megnyerhetetlen csatáját, mivel fogok szembesülni, ahogyan a tekintetem azt kérdi, hogy miért?

Büszke leszek, elégedett? Esetleg csalódott, vagy bánatos? Talán már örülni fogok annak, hogy vége ért az a rémálom, amit életnek neveztem? Vagy egyszerűen csak

félek? Rettegek majd attól a végtelen semmitől, ami a túloldalon vár engem? Ezt senki sem mondhatta meg teljes pontossággal, azt azonban igen, hogy melyik eshetőség milyen tettek válthatják ki. Ha gyávaként cselekszem, és beletörődök abba, hogy ennél több nem igen fog megadatni nekem, akkor csalódott leszek azok a dolgok miatt, amik nem történtek meg velem. Sőt akár néhány végső könnycsepp is elhagyhatja a szememet a halott ábrándjaimnak köszönhetően. Azonban ha összeszedem a bátorságomat, és megteszem azokat a lépéseket, amik ahhoz kellenek, hogy megvalósítsam az álmaimat és a vágyaimat, akkor büszke leszek magamra, hiszen már vagy megvalósítottam azokat, illetve legalább megpróbáltam őket. Mertem élni, cselekedtem, amikor kellett, tettem azért, hogy jobb legyen az életem... Azonban kockázat nélkül nincs győzelem. Ez az út könnyen a Birodalom Lovagjai *vendégszeretetében* érhet véget. Akkorra már vagy csak félelmet találok a megannyi gyötrelmem által kikényszerített végzetben, vagy már nem leszek több egy üres váznál, aki csupán örülni tud annak, hogy véget ért a szánalmas élete.

Mit tegyek? Merjek, vagy gyáva legyek? Kockáztassak egy bizonytalan jövőért, vagy beletörődjek egy biztosnak látszó, ámde kevesebb jóval kecsgetető életbe?

Minél mélyebbre mentem a lelkemben, annál több kétséget találtam. Hiába tudtam, hogy mi tett a jedi énem, kapásból az jutott róla az eszembe, hogy hogyan végezte. És amikor lementem a létem legmélyére, amikor már belefáradtam azt kérdezni, hogy vajon mi tükröződött vissza az ő tekintetében, akkor rájöttem valamire: piszkosul nem vagyunk hasonló személyek.

Kellett nekem a galaxis. Meg akartam szerezni minden hatalmat, ami csak megszerezhető, uralni akartam mindent, ami uralható. Ezt nem azért akartam, mert gonosz vagyok, még csak nem is azért, mert én csak ennek tudtam örülni, hanem azokért a borzalmakért, amik velem történtek. Okkal kellett, hogy átessenek rajtuk. Az Erőnek kárpótolnia kell azért, amit velem tett, és én nem érem be az egész galaxisnál kevesebbel. Amíg ezt nem kaptam meg, addig nincs értelme az életemnek, éppen ezért lényegtelen, hogy mit mond az én tekintetem.

Cselekednem kellett. El kellett felejtenem a barátságot és a párkapcsolatot, helyettük meg kellett szabadulnom Cade társaitól, hogy kisajátíthassam magamnak... Hogy átránthassam a Sötét Oldalra. Ezzel visszaértem a kellő bizalom és a sürgető szükség által megszabott ördögi körbe. Ha raktam múltot volna, akkor már most eltettem volna láb alól a zeltront, de ezt nem csak a bizalom hiánya tette lehetetlenné. Ez volt a létező legnyilvánvalóbb mód arra, hogy megszabaduljak tőle...

Megdöbbsentett, hogy néha miként lehettem ennyire hülye. Ez a legostobább mód arra, hogy eláruljam a társaimat, nincs az a féleszű, aki nem tudna rájönni arra, hogy én állok a háttérben. Ilyen ép elméjű twi'lek nem tehet... Nem tehet!

Most már tudtam, hogy mit kellett tennem.

A lehető leghamarabb kerestem egy huzalt. Levágtam belőle két métert, aztán magamhoz vettem egy sugárvetőt, és berontottam a fürdőszobába. Blue éppen a tükör előtt állt, a testét egy vékony törülköző választotta el a szememtől.

– Képzeld: foglalt! – mondta döbbenten, a fegyveren és a kábelen csak később akadt meg a tekintete. – Mi...? – bizonytalanodott el a hangja.

– Végállomás – szögeztem le látszólag teljesen érzelemmentesen. Legbelül talán még nála is jobban féltem... Mert egy részem azt mondta: ne tedd!

Ugyan a fajtám szakértőnek számított az egyének szolgásgba taszításában, Ruyn nem tartotta fontosnak, hogy megtanuljak rendes csomót kötni – csak később, önindíttatásból tanultam ki ennek a művészetét. Miután az áldozatról eltávolítottam a törülközőt, a két méter huzalból egy olyan összefüggő, feszes hálót csináltam, hogy abból önerőből talán maga az Erő sem tudott volna kiszabadulni. Persze – mielőtt magára hagytam volna –, Blue még próbálkozott, olyan erővel feszegette a lábát és a karját összefogó kábelt, hogy azt hittem, beletörnek a csontjai. A dühkitörései nemcsak újabb próbálkozásokat szültek, hanem egy olyanfajta ordítást eredményeztek, amihez hasonlót én még nem tapasztaltam. A régi énem órákig el tudta volna hallgatni, nekem könnyeket csalt a szemembe – mégsem ragasztottam be a száját. Egy részem, talán Micha maga, azt mondta, hogy ezért bűnhődnöm kell.

Nem hagytam, hogy a kétség letaszítson az utamról. Felszálltam a hajóval, aztán folytattam a sietve kieszelt tervemet: a Felucia legkegyetlenebb és egyben legelhagyatottabb részére vezettem a hajómat, majd a sűrű növényzet dacára letettem a Mynockot a zöld virágok, a gombaszerű fák és az ormótlan óriásgyökerek közt, hogy megtehessem azt, amit meg kell tennem.

Amint letettem a hajót, elindultam a fürdőben tartott foglyomhoz. A sarkáról és a csuklójáról vér csöpögött a padlóra, ám a huzal kiállta a próbát. Továbbra sem akartam a fénykardot használni – ilyenkor többet ér a twi'lek egy jó stukkerrel – ezért ráfogtam a sugárvetőt, aztán rárivalltam:

– Felállni!

Blue nagy nehezen feltápászkodott a földről. Nem becsmérelt – tudta, hogy azzal csak biztosabbá tenné a végzetét –, ahogyan további ellenállást sem tanúsított. Ehelyett rabként átlépett a *vesztőhely* felé vezető kijáraton, aztán az egyetlen fegyvert használta ellenem, ami hatással lehetett rám: az észérveket.

– Mindenki tudni fogja, hogy mit tettél – mondta, mire megtorpant. Megböktem a hátát a fegyverrel, hogy tovább menjen. Folytatta, ahogyan elindult a leszállórampa felé. – Ennél egyértelműbb módja nincs annak, hogy eltegyél láb alól.

– Tudom – feleltem. – Ez a létező legnyilvánvalóbb, legostobább és legröhejesebb módja annak, hogy eláruljalak. Mit gondolsz, elhinnék, hogy egy sith ennyire vak tud lenni? Vagy elhiszik nekem, hogy Saarai végzett veled?

Blue arca megfagyott, amikor ráeszmélt arra, hogy nekem van igazam. Lehet, hogy a többiek nem bíznak meg bennem úgy, mint mondjuk benne, de ehhez semmi köze nem lesz a bizalomnak, itt csak a logika fog játszani. Darth Talon nem lehet ilyen hülye, fizikai képtelenség, hogy ennyire ostoba és vak legyen. Ugyanakkor Saarai – legalábbis szerintük – vadászik rám, sőt mi több, Cade számításba vette, hogy ez megtörténhet. Márpedig, ha ő idejöhét, hogy harcoljon, akkor könnyen lehet, hogy

nehéz pillanatokat okoz nekem – és ha ilyenkor Blue esetleg hősiködni akarna, akkor könnyen fénykardot ebédelhet.

Mivel a kapitány úr mindenre felkészült, gondoskodott egy másodlagos kivonási pontról is, ha esetleg pucolnunk kellene a chadriai váratlan feltűnése miatt. Ezzel tökéletessé vált a tervem. Nem maradt más dolgom, mint megszabadulni Blue-tól, elmenni a B leszállópontra, aztán elhelyeznem egy képzeletbeli csata nyomait és értesítenem őket arról, hogy máshová kell menniük.

– Nem muszáj ezt tenned – jelentette ki Delilah, amikor elérte a leszállórampa peremét.

– De igen, *muszáj* – szögeztem le faarccal. Sírni akartam a bánattól, ami több félelmet szült bennem, mint az a nap, amikor a halálomért kellet esedeznem.

– Befogatunk, egy leheztél közölünk – fordult felém Blue, könnyes szemmel. – Kérlek... Ne csináld!

Bármennyire is azt akartam hinni, hogy ez már csak képmutatás, a logika mellette állt. Ha most eloldozom, és visszamegyek oda, ahonnan elindultunk, akkor lehet, hogy egy két napig – vagy hétig, vagy hónapig – nem szólna hozzám, és a többiek sem állnának hozzám úgy, mint régen, de maradhatnék. Elvégre még mindig keltek a Rendnek, még mindig keltek Cade-nek.

Talán először az életemen elmondhattam magamról, hogy most van választásom. Letehettem a fegyvert, de meg is tehettem azt, amit a galaxis megszerzése követelt tőlem... És a hatalmat választottam.

– Lefelé! – intettem a fegyverrel.

– Nem fogom megadni neked ezt az örömet – jelentette ki Blue. Abbamaradt a műsírás, a kemény lelkezetű nő emelet fővel, zeltronként akart szembenézni azzal, ami előtte áll. – Itt fogok kimúlni, a rámpán. Remélem, hogy alaposan megizzadsz a takarítással!

Nem feleltem, nem maradt mit felelnem. Az Erővel löktem egyet rakta, Blue felesett, és fejjel belebucskázott a sárba.

– Nem foglak megölni – folytattam. – A barátom voltál, és lehet, hogy most az ellenkezőjét hiszed, de hálás vagyok azért, amit értem tettél. De meg kell értened, hogy a *saját* céljaim, a *saját* ábrándjaim megvalósítása nem tűr meg a képből. Bármennyire is fáj megtennem, gondoskodnom kell róla, hogy tőlünk távol töltsd a hátralévő életedet.

– Dögölj meg, te szuka! – ordította Blue.

– Sajnálom – feleltem, mikor előhúztam zsebemből azt a műanyagkést, amivel elvágtam Darth Nihil torkát. Odadobtam neki a sárba. Delilah nem fáradt azzal, hogy feltápáskodjon a mocsokból, azonnal elkapta, és elkezdte vágni a huzalnak a kezét és nyakát egymáshoz készített részét. – Nem a legélesebb, időbe fog telni, mire kiszabadítod magadat. Itt nem találsz semmiféle technikát, szóval, hacsak nem jössz rá arra, hogy lehet hiperkomot készíteni egy darab műanyagból, itt leszel életed végéig.

– Remélem is, hogy így lesz. Méghozzá a saját érdekedben – felelte Blue, miközben a kábellel küzdött. – Mert ha én valaha is kijövök innen, neked véged van, megértetted? Megértetted?!

Nem kívántam tovább hallgatni őt, ezért bezártam a rámpát, aztán hozzákezdttem a felszálláshoz. Azonban mégsem stimmel valami... Nem éreztem tisztességesnek ezt az egészet. Egy fiatal, életerős zeltron – még a sérülések és a barátságtalan környék ellenére is – hónapokig életben maradhatott a dzsungelben, az ő akaraterejével és a felém áradó haragjával még évek elteltével is itt lehet, várva, hogy Cade felgöngyölítse a szálakat, és megmentse. Mégsem hagyott bennem jó érzést ez az egész... Ahelyett, hogy örömet, tiszta élvezetet leltem volna a másik bántásában, inkább rosszul éreztem magam miatta. Bűntudatot éreztem... Nem először az életemben, de elég rég tapasztaltam már ahhoz, hogy elfelejtsem, milyen.

Miután letettem a hajót, nekifogtam a mesterséges hadszíntér berendezésének. Blue kedvenc fegyverével több lövést is eleresztettem a hajó különböző pontjain, mivel meztelenül hagytam ott, ezért gondoskodtam róla, hogy semmivé legyen a kedvenc kiszerezése: a korábban használt fegyverét és a ruháit beraktam a fürdőbe, ahol felrobbantottam az egyik gránátot – amit már korábban is a zeltron birtokában láttam. Erre azért volt szükség, mert nem tudhattam, hogy maga után hagyott-e valami rejtett üzenetet, másrészt pedig semmi sem tűntette el a jobban a vér fizikai valóját és a szagát, mint egy kiadós robbanás.

A következő lépést a fénykardcsapások szimulálása jelentette. Ez azt jelentette, hogy néhány jelentéktelen – és egy-két igenis fontos – ponton belevágtam a falba a fénykardommal, különböző irányokból, különböző erősséggel, mégis tökéletesen hihetően. Ezután már csak álcáznom kellett a helyváltoztatást: az út minden nyomát kitöröltem a rendszerekből. Amikor ezzel végeztem, egy pillanatra azt hittem, hogy már leadhatom a jelet – de a logikáért felelős énem hamar ráébresztett, hogy ez még nem lesz elég. Kizárt, hogy alap esetben csak úgy hagytam volna meghalni Blue-t. Hacsak... Nem szenvedtem el egy komoly sérülést.

Eljött az ideje annak, hogy megnézzem, meddig tudok dacolni egy fénykard pengéjével.

A többiek azonnal felém vették az iránt, amikor megkapták a vészjelet – ugyanis már úton voltak az eredeti találkapont felé. A lelki fájdalom mellé fizikai gyötrelem is párosult, a vállamat egy hosszú, veszedelmes vágás sebezte meg egy életre, ami miatt alig tudtam mozgatni a balkaromat. Hihetőnek hihető lett, azonban a kérdésemre vonatkozó válasz további aggodalmat ébresztett bennem: mert semeddig.

Komon keresztül tudatták velem, hogy kudarccal zárult a küldetés, ugyanis nem sikerült szemtől-szemben találkozniuk a bázis parancsnokával – de így legalább élve

távozhattak. Megkértem rá, hogy továbbítsam a fejleményeket a Szövetségnek, hogy a közelben váró hajók az űrből darabokra robbanthassák a komplexumot. Ezt megtettem, de nem feleltem arra, hogy mi történt. Személyesen akartam elmondani nekik a történeteket – és akkor is így tettem volna, ha nem kellene hazudnom nekik.

Cade és Syn döbbenten léptek a fedélzetre.

– Mi történt itt? – kérdezte Skywalker a pusztítást látva, ugyanis nem fukarkodtam a lövésnyomokkal és a vágásnyomokkal. Egészen hitelesnek találták őket – ám hamar furcsállni kezdtek valamit.

– Hol van Blue? – tekintett körbe Jariah.

– Saarai rajtunk ütött – mondtam egy görcsös nyelés után. – Harcoltunk, ahogy tudtunk, de a semmiből jött, és... – Úgy tettem, mintha elakadtam volna a beszédben. Lesütöttem a szemem, miközben beleringattam magamat egy fájóbb emlékebe. Nem kívántam zokogni, épp csak annyi könnycseppet engedtem meg magamnak, hogy megnevesedjen a szemgödröm.

– Mi történt veled? – kérdezte türelmetlenül Cade. – Megsebesült?

– Sajnálom... – mondtam alig hallhatóan. – Én mindent megpróbáltam, de amikor megvágott, Blue kirohant, hogy segítsen... Én megpróbáltam, Cade... Én... – ismét úgy tettem, mintha nem tudtam volna tovább mondani.

– Meghalt – értette meg Skywalker. Lesütötte a szemét, némán próbált megbirkózni a gyásszal, azonban Syn a másik típust képviselte.

– Mit tettél vele?! – ordított, miközben megindult felém. Elkapta a torkomat, aztán nekitolt a falnak. Nem álltam ellen – túl kockázatos lett volna. Ehelyett azt tettem, amit az alaphelyzetben tettem volna.

– Sajnálom – mondtam könnyes szemmel.

– Kinyírtad őt, nem igaz? – ordította Jariah. – Tudnom kellett volna! – a szeme szikrákat hányt haragjában, a markát megszorította a nyakamon, megnehezítve a színjáték folytatását. A torkomhoz kaptam a kezemet, egy mozdulattal el tudtam volna törni Syn csuklóját, ehelyett nem tettem mást, mint fuldokolva nyögtem.

Cade döbbenten állt a történések előtt, a félő tekintetem segítségül hívta, azonban ő mégsem sietett a segítségemre. Ahogyan egyre kevesebb oxigén maradt a véremlékben, úgy fogyott a türelmem. Ám az utolsó pillanatban, amikor már kitörtem volna, Skywalker megragadta Jariah vállát, és egy erőteljes mozdulattal lerántotta rólam.

– Elég volt! – rivallt rá a tiszteletbeli testvére.

Ezúttal Syn vált azzá a személlyé, aki nem tudta felfogni, hogy mi történik körülötte. Úgy nézett Cade-re, mintha már nem is tudná, hogy kivel áll szemben.

– Tényleg? Annyi év után őt választod... Helyettem?! – rivallt rá hitetlenkedve. – Mi testvérek vagyunk. Ő meg kicsoda? Egy sith, aki csak úgy fedélzetre tévedt? Erre te az ő pártját fogod?

– Syn, te is tudod, hogy ennek semmi értelme – vágta rá Skywalker. – Ki lenne olyan hülye, hogy ezt megcsinálja? Ő? – mutatott rám. – Egy sith? A megtévesztés, a manipuláció és a kijátszás mestere ilyen ostoba lenne?

– Talán épp erre játszik – vágta rá Jariah. Igen sok akaraterő kellett hozzá, hogy ne rezzenjek össze a rémülettől. – Tudja, hogy nem hinnénk el, hogy ennyire nyilvánvaló módon intézné el őt, ezért egyszer csak sugárvetőt nyomott a hátába, és meghúzta a ravaszt.

– Miért? – tárta szét a kezét Cade. – Mit nyerne vele?

– Nem tudom, de ez a szép benne: mi sosem tudhatjuk, hogy mit tervez a fajtája, egészen addig, amíg már semmit sem tehetünk ellene – felelte Syn.

– Nem – jelentette ki Skywalker. – De elégszer meggyűlt már vele a bajom ahhoz, hogy kiismerjem. Nem úgy szoktak kijönni neki a dolgok, ahogy eltervezi, ez igaz, de kizárt, hogy ekkora kockázatot vállalna valakiért, aki gyakorlatilag *semmi* fenyegetést nem jelent számára.

– Akkor nézd az összképet! – vágta rá Syn. – Ő hozta ránk azt a lotyót, ha nem engedjük fel, Blue még ma is élne. Mi éveken át megvoltunk, volt egy-két rázósz helyzet, de sosem veszítettünk el senkit. Erre ő idejön, eltelik néhány hét, és máris elvesztettük őt! Mert Delilah nem csak egy bajtárs volt, Cade, a *családunk* részét képezte. Többet érdemel annál, hogy csak úgy tovább folytassuk az életünket. Ezt a kurvát ki kell rakni a hajóról, még mielőtt velünk is végeznek azok, akiknek egyébként semmi baja nincs velünk, de *pont* meg akarják őt ölni! – Tehát már rájött, hogy nem fogja ellenem fordítani Skywalker. Sajnos ezzel is éppúgy értelmetlenné tehetné az egészet, ezért nem lenne szerencsés, ha megtörténne. Kár, hogy semmi beleszólásom nem volt ebbe az egészbe.

– *Tudtuk*, hogy ez benne van – emelte fel a hangját Cade. – *Tudtuk*, hogy nem lesz hosszú életünk. Én is rendben voltam vele, te sem mutattad, hogy zavart volna, ahogyan Blue is a szakmai ártalomnak tartotta ezt a végkifejletet. *Tudta*, hogy el fog jönni a nap, amikor kifut a szerencséből. És tessék, itt van, *eljött!* Most már mi hárman jelentjük azt a családot, amit hátrahagyott, és nem fogom azért kirakni a legújabb tagot az előélete miatt.

– Ez egy sith! Nem bízhatunk benne – szögezte le Syn.

– Mi pedig kisstílű bűnözők vagyunk, akik szövetségi békefenntartókat játszanak – vágta rá Cade mérhetetlen haraggal a szívében. – Semmitől sem vagy jobbak, vagy rosszabbak nála.

– Értem – felelte Jariah. Nem értettem, hogy miért mondta, de a hamar rájöttem, amikor folytatta. – Ha nem tudlak meggyőzni róla, akkor választás elé kell, hogy állítsalak. Mert ezek után én nem fogok egy hajón utazni ezzel a szörnyeteggel. A következő fog történni: te eldöntöd, hogy ki marad, a másik személy pedig lesétál a rámpáról, az első sorból végignézi a bázis pusztulását, aztán felveteti magát a szövetségiekkel. Előre szólok, ha én leszek az, akkor állítólagos sith fenyegetés ide vagy oda, visszamegyek az eredeti kivonási pontra, és megnézem azt a holttestet. Ha bármit is látok rajta, ami nem arra utal, hogy Saarai lett volna, én visszatérek, és megölöm őt – nézett rám bosszúsan és megvetően.

Mivel – az egyébként ép és egészséges – Blue-t a bolygó másik felén hagytam, nem tartottam ettől a véglettől. Semmit sem bizonyíthat azzal, ha nem talál testet, hiszen ezerféle módon meg lehet magyarázni az eltűnését. Ám azért sem tartottam

ettől túlzottan, mert tudtam, hogy Cade soha, semmilyen körülmények között nem választana engem a tiszteletbeli testvére helyett. Elbasztam.

– Akkor menj – jelentette ki Cade. Nem akartam elhinni, hogy elhangzottak ezek a szavak, ahogyan azt sem, hogy végig Jariah szemébe nézett.

Syn nem szólt semmit, sarkon fordult, aztán elhagyta lesétált a rámpáról. Nem nézett vissza, egyszerűen eltűnt a növényzetben... Tehát két legyet ütöttem egy csapásra, minden akadályt elsöpörtem egyetlen merész lépéssel. Mégis úgy éreztem, hogy megszakad a szívem.

Átkozott büntudat.

Mire Cade és én egymás szemébe tudtunk nézni, már megkezdődött az orbitális bombázás. Az űrből figyeltük, ahogyan az apró, zöld nyalábok elhagyták a Scythe csatacirkálók orr-részét, majd a bolygóba csapódtak. Nem lehetett látni a robbanásokat, de erre nem is volt szükség.

– Meg fog jönni az esze – törte meg a csendet Skywalker. – Legalábbis remélem. – Éreztem, hogy komoly kétségek gyötörték ezzel kapcsolatban.

– Miért engem választottál? – kérdeztem, egyre csak ezen tűnődve.

– Mert tudom, hogy így lesz a legjobb – felelte Cade. – Nem csak a Sith látja a jövőt, és a Rend lassan már nem lát többet halálnál, pusztításnál és sötétségnél. Közel már a háború, közelebb, mint azt gondolnánk. Azonban ez más lesz, mint a többi... Érzem, ahogyan mások is, szinte már tapintani lehet a levegőben a közelgő káoszt. Ezért bármennyire is nehéz elengedni őt, tudom, hogy így több esélye van az életben maradásra, mint az összes többi eshetőséggel együttvéve.

– Értem – feleltem. Igaza volt, azonban én semmit sem éreztem. Talán a híd az oka, talán az, hogy ez engem kevésbé fog érinteni, mint másokat... Vagy az, hogy én akkor már nem élek. – Hogyan tovább?

– Bár azt mondhatnám, hogy folytatjuk, amit elkezdtünk – sóhajtott egyet Cade. – De most magam leszek egy darabig.

– Hogy érted? – állt meg bennem az ütő egy pillanatra. Mégis a semmiért lenne az egész?

– A Tanács azt akarja, hogy a lehető leghamarabb visszatérj. Eddig nem szóltam róla, mert tudtam, hogy jól érezed magad, és csak beszennyezte volna a hétköznapiakat. Egy ideig náluk leszel.

– Tehát tényleg csak menteni akartad – ismertem fel. Végül is... Nem volt a semmiért. Még visszatérhetek, és akkor tovább haladhatok azon a vörös szőnyegen, amit ma leterítettem magam elé.

– Még találkozni fognak az útjaink, erről kezeskedem – felelte Skywalker. – Egyébként sem maradt sok üzemanyag, és az az érzésem, hogy a hajót is csak a jóindulat tartja egyben... Blue nélkül nem lehet megmondani az illet. Megállunk, hogy helyrepopoazzák a hajót, és csak aztán megyünk a Fővárosba. – Szerencsés, hogy

nem tűnt fel neki az üzemanyag túlzott hiánya, igaz, ha azt mondom, hogy tettem egy kört a biztonság kedvéért, akkor maradéktalanul hitt volna nekem.

Egy ideig némán figyeltük, ahogyan a szövetségeik az utolsó nyalábokat is kilőtték a bázisra, aztán Cade megszólalt, amikor abbamaradt a halál vihara.

– Tudod, ha kiderülne, hogy mégis te tetted – mondta, mire nekem ismét álcáznom kellett a félelmemet. – Nem fog számítani, hogy mik a körülmények, nem fog számítani, hogy ki miért akarja, hogy élj, én felkutatlak és megöllek, bárhol is legyél.